

GEGEN DIE STRÖMUNG

Organ für den Aufbau der Revolutionären Kommunistischen Partei Deutschlands

4/2025

Nisan 2025

1 Mayıs: Proletaryanın komünizm için uluslararası mücadele günü

Kapitalizmin yıkımı: "mülkiyet sorunu"

Marx ve Engels 1848'de, kapitalizmin gelişiminin erken bir aşamasında "Komünist Parti Manifestosu"nu yazdıklarında, bu esasen tüm ülkelerin proletaryası için komünist mücadele programıydı. O dönemde proletarya henüz zengin bir mücadele deneyimine sahip değildi. Ancak bu programatik belgede bile Marx ve Engels, tüm sonuçlarıyla birlikte "mülkiyet sorunu"nun merkezi önemi görmezden gelindiğinde, örtbas edildiğinde ve alaya alındığında, "toplumsal değişim", "toplumsal adalet" vb. hakkındaki tüm konuşmaların yararsız olduğunu, sahtekarlığa dönüştüğünü ya da zaten sahtekarlık olduğunu analiz etmiş ve göstermişlerdir.

Peki ya bugün?

Kuşkusuz bugün durum pek çok açıdan niteliksel olarak değişmiştir: Emperyalizm kapitalizmi tüm dünyaya yaymıştır. Hemen her ülkede devasa devlet aygıtları ve bürokrasiler ortaya çıkmıştır. Muazzam derecede büyüyen askeri aygıtlarla savaşa yönelik çok yönlü hazırlıklar daha önce görülmemiş bir düzeye ulaştı. Her türden yerel silahlı çatışmalar on yıllardır gündemde. Ve emperyalist katil devletler arasındaki savaş artık milyarlarla değil, trilyonlarla ilgili. Devasa hammadde yatakları, tüm kapitalist devletlerin diğer kapitalist devletler tarafından ele geçirilmesi söz konusu. Buna ek olarak, eşi benzeri görülmemiş bir paralı askerlik sistemi ortaya çıkmıştır. Afrika'nın büyük bir bölümü çeşitli paralı askerlerin kısılcında. Kuzey Koreli paralı askerler Ukrayna'ya karşı savaşıyor. İran, Katar ve Hamas, Hizbullah gibi diğer devletler tarafından finanse edilen paralı asker grupları İsrail devletini yok etmeye çalışıyor. Dünya çapında karşı-devrimci bir Yahudi karşıtı enternasyonal ortaya çıkmaktadır. Çok sayıda küçük faşist grup

giderek daha açık bir şekilde gerici hükümetler, vs.

Almanya'daki durum nedir?

Burada da özgürlükçü ve hatta anti-kapitalist, devrimci hareketler büyük ölçüde çözülmüş durumda. Alman emperyalizmi Alman militarizmini genişletiyor ve resmen atom bombalarına sahip olmak istiyor. Ve Alman rövanşizmi, özellikle Doğu Avrupa'da "yardım" kisvesi altında daha büyük askeri birlikleri kalıcı olarak yerleştirmeye çalışıyor. CDU, SPD ve Yeşiller'den oluşan "anavatan ittifakı", arka planda AFD ile birlikte - hala - kamuoyuna hakim. İç sömürü giderek yoğunlaşıyor. Tehcir alemleri ve Alman milliyetçi ajitasyonu her şeye eşlik ediyor. Bu açıdan bakıldığında, Alman emperyalizmi yükselişte!

Dolayısıyla bu genel gelişmeye karşı mücadele etmek için gereğinden fazla güncel siyasi görev var. Bununla birlikte, belli bir anlamda, uzun vadede düşünüldüğünde, 1848'de olduğu gibi kapitalizm hakkında temeller ve temel sorularla ilgilidir. Gerekli günlük politikaların ötesinde, temel komünist meseleleri hatırlamak giderek daha önemli hale gelmektedir.

"Proleter devrimler sürekli olarak kendilerini eleştirirler. kendileri." (Marx)

"Proleter devrimler, tam tersine, [on dokuzuncu yüzyıldakiler gibi] sürekli olarak kendilerini eleştirirler, sürekli olarak kendi rotalarını kesintiye uğratırlar, yeniden başlamak için görünüşte başardıkları şeye geri dönerler, ilk girişimlerinin yarım önlemleri, zayıflıkları ve sefilliğiyle gri ve derin bir şekilde alay ederler, Görünüşe bakılırsa sadece rakiplerini, topraktan yeni bir güç emebilsin ve onlara karşı daha devasa bir şekilde yeniden ayağa kalkabilsin diye yere seriyorlar, her zaman kendi amaçlarının belirsiz canavarlığından yeniden geri çekiliyorlar, ta ki herhangi bir geri dönüşü imkansız kılan durum yaratılana ve koşulların kendisi çağırana kadar: Hie Rhodus, hie salta! İşte gül, işte dans!" (Karl Marx: Louis Bonaparte'in Sekizinci Onuncu Brumaire'i, 1848, Marx-Engels-Werke Vol. 8.) S. 118)

Gerekli günlük politikaların ötesinde, bilimsel komünizmi incelemek ve yaymak ve komünistçe örgütlenmek.

"Mülkiyet sorunu" ve kapitalizmi yok etme hedefi

"Komünist Parti Manifestosu" proleter devrimin ilk adımının şu olduğunu belirtir

"proletaryanın egemen sınıf konumuna yükselmesi, demokrasinin fethidir.

Proletarya siyasi egemenliğini, tüm sermayeyi yavaş yavaş burjuvazinin elinden almak, tüm üretim araçlarını devletin, yani egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletaryanın elinde merkezileştirmek ve üretim güçlerinin kitlesini mümkün olan en kısa sürede artırmak için kullanacaktır.

Elbette bu başlangıçta sadece mülkiyet haklarına ve burjuva üretim ilişkilerine despotik müdahaleler yoluyla yapılabilir." (Marx/Engels: Komünist Parti Manifestosu, Marx Engels Werke Cilt 4.) S. 481)

Marx ve Engels'in yazdığı gibi, gerçek amaç "mülkiyet sorununu" çözmektir ve öyle de kalacaktır.

Kapitalizmin yıkılması mücadelesinde teorik silahlar: Marx ve Engels'in "Komünist Parti Manifestosu"nu ve Karl Marx'ın "Das Kapital"ini inceleyin!

Mevcut haliyle bile kapitalizmin gücünü temelden yok etmek - bu, amasız ve fakatsız, kapitalistleri mülksüzleştirmeyi, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti ortadan kaldırmayı, böylece sanayi proletaryasının ve çalışan kitlelerin geniş kesimlerinin sömürülmesini ortadan kaldırmayı, böylece emek gücünün bir meta olarak alınıp satılmasını önlemeyi gerektirir.

Marx: Şiddetli devrim olmadan "mülkiyet sorununa" çözüm bulunamaz

Bu kamulaştırmanın üretim araçlarının sahipleri, egemen sınıf tarafından barışçıl bir şekilde ya da bir parlamentoda yapılacak oylamayla kabul edileceği fikri hayata tamamen yabancı, temelden yanlış bir fikirdir. Egemen sınıfın ordusu, polisi, mahkemeleri, gerici bir yönetimi, gerici bir devlet aygıtı vardır. Bu, her devrimci hareketi zorla ve tüm terörüyle yok edecektir - eğer başarılı olursa.

Mülkiyet sorununu radikal bir şekilde ortaya koymak, aynı zamanda bu gerekli kamulaştırmaların nasıl başarılabileceği hakkında daha fazla düşünmek anlamına gelir. Karşı devrim uzun zamandan beri silahlı devrimci mücadele sorununu ortaya atmıştır.

Marx ve Engels "şiddetli bir devrimin" gerekli olduğu ve kapitalizmi yıkmaya sürecinin "despotik müdahaleler" gerektirdiği konusunda kesinlikle nettiler. Bunlar, yerleşik anti-demokratik yapılarıyla "eski" gerici devlet aygıtıyla asla gerçekleştirilemeyecek müdahalelerdir. Marx ve Engels'in talep ettiği gibi "siyasi iktidarı" fethetmek ve kullanmak, devrimde parçalanmış eski devlet aygıtının yıkıntıları üzerine yeni bir sosyalist devlet aygıtı inşa etmek anlamına gelir.

Bunu yalnızca proleter sınıf, kapitalizmin yıkımıyla en radikal şekilde ilgilenen sınıf yapabilir.

"Daha önceki tüm hareketler azınlıkların hareketiydi ya da azınlıkların çıkarları içindi. Proleter hareket, muazzam çoğunluğun çıkarları doğrultusunda muazzam çoğunluğun bağımsız hareketidir. Mevcut toplumun en alt tabakası olan proletarya, resmi toplumu oluşturan tabakaların tüm üstyapısını havaya uçurmadan yükselmez, ayağa kalkamaz." (MW 4, S. 472/473)

"Mevcut sosyal ve siyasi koşullara karşı her devrimci hareketi" desteklerken

Komünist Parti, Marx ve Engels'in ifade ettiği gibi, şunu vurgular,

"az ya da çok gelişmiş biçimi ne olursa olsun, mülkiyet sorununu hareketin temel sorunu olarak vurgular." (MW 4, S. 493)

"Proletaryanın gelişiminin en genel aşamalarını izleyerek, mevcut toplum içindeki az çok gizli iç savaşı, açık bir devrime dönüştüğü ve proletaryanın burjuvaziye şiddetle devirerek kendi egemenliğini kurduğu noktaya kadar takip ettik." (MW 4, S. 473)

"Komünist Parti Manifestosu "nun sonuç bölümü de dünya çapında tanındı. Komünist Parti'nin "görüşlerini ve niyetlerini gizlemeyi" küçümseydiğini beyan ederek başlar. Komünist Parti şunları ilan eder

"amaçlarına ancak önceki tüm toplumsal düzenin şiddet yoluyla yıkılmasıyla ulaşabileceğini açıkça ortaya koyar. Bırakın egemen sınıflar komünist devrim karşısında titresinler." (MW 4, S. 493)

Marx ve Engels'e göre proletaryanın zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur, ama "kazanacak bir dünya" vardır. Ve böylece "Komünist Parti Manifestosu" tüm ülkelerin proletaryasına yapılan "birleşin!" çağrısıyla sona erer. (MW 4, S. 493)

Komünist devrimin "çifte kırılması"

Kapitalizmin tamamen yıkılmasına bir geçiş olarak yeni bir sosyalist devlet, ancak kapitalizmin yıkılmasıyla en radikal biçimde ilgilenen ve sıkı bir birlik için en iyi örgütsel olanaklara sahip olan sanayi proletaryasının, diğer emekçi kitlelerin mümkün olan en geniş ittifakının başında nüfusun büyük çoğunluğu için demokratik özgürlükleri örgütlemesiyle kurulabilir, korunabilir ve güçlendirilebilir.

Sadece demokratik, sosyalist bir devlet aygıtı sermayenin kamulaştırılmasını gerçekleştirecek ve tüm karşı-devrimci çabaları ezecek kadar güçlüdür. Herkes için demokrasi mi? Hayır, sermaye ve karşı-devrim için hiçbir demokratik hak olmayacaktır; onlar şiddetle ve diktatörce kovuşturulacak ve ezilecektir. Marx ve Engels'in sınıf mücadeleleri deneyimlerinden türettikleri "proletarya diktatörlüğü" kavramı işte bunu ifade eder.

İktidarın karşı-devrimci dönüşümü yoluyla üretim araçlarının devlet sahibi olarak proletaryayı bir kez daha sömürmek için bu gücü kullanan yeni bir sınıfın bürokratik diktatörlüğü.

Mülkiyet ilişkilerine despotik müdahalenin **ekonomik** sorunu, sermayenin kamulaştırılması, kaçınılmaz olarak, ayrıntılı olarak açıklığa kavuşturulması gereken ve burada sadece kısaca değinilen bu siyasi sorunlara yol açmaktadır.

Ancak açıklığa kavuşturulması gereken bir başka faktör daha vardır. **Egemen** sınıfın **ideolojisi**. Bu ideoloji köklü, çeşitli ve yaygındır ve sosyalist bir devrimi engelleyen ya da tersine çeviren ana faktörlerden biridir. Marx ve Engels bunu "Komünist Parti Manifestosu "nda çok net bir şekilde görmüşlerdir. Şöyle derler:

"Komünist devrim geleneksel mülkiyet ilişkilerinden en radikal kopuştur; onun gelişim sürecinde geleneksel fikirlerden en radikal kopuşun gerçekleşmesine şaşmamak gerekir. (MW 4, S. 481)

Tüm gerici türevleriyle birlikte kapitalist ideolojiye karşı mücadele edilmeden, **siyasi** mücadelede de gerçek bir ilerleme sağlanamaz.

Kaçınılmaz teorik görevler

Bu nedenle gündemde sadece bu ilk Mayıs'ta büyük teorik görevler yoktur:

Bilimsel komünizmin temel pozisyonlarının yaygınlaştırılması ve açıklanması, özellikle komünist hareketin hatalarından gerçekten öğrenmek ve önemli olumlu deneyimleri gerçekten analiz etmek için, 1848'den günümüze proleter kurtuluş hareketinin tüm tarihinin özeleştiril bir incelemesiyle el ele gitmelidir.

Buna ek olarak, bugünün gerçekliğini daha derinlemesine analiz etmek ve anlamak, uluslararası sanayi proletaryasının büyümesini değerlendirmek için Alman telgrafının ötesine açıkça bakmak gibi muazzam bir görev vardır. Komünist bir bakış açısından bu, tüm ülkelerdeki tüm gerçek komünist güçlerle birlikte, komünist görüş ve yöntemleri kullanarak, tüm emperyalist, gerici, Alman milliyetçisi ve sözde ilerici güçlere içerik ve örgütlenme açısından siyasi mücadele ve siyasi aydınlanma yoluyla karşı çıkmak için doğru değerlendirmeler geliştirerek gerçekliğin tahrif edilmesini ifşa etme gibi muazzam bir görevin üstesinden gelmeyi gerektirir.

Bugün bu, "akıntıya karşı" savaşmak demektir!